

LA BIG BAND DELS PECATS CAPITALS

IRIS PARRA JOUNOU
Humanista i infermera

Parlar de pecats ens remet a un imaginari col·lectiu on la moral imperant ens condemna o ens absol, com gladiadors a mercè del polze de l'emperador a l'arena romana. Pecats i virtuts, aquell equilibri precari que ens persegueix de dia i de nit. Però, també, pecats com a notes musicals que s'ajunten i creen acords en les vides humanes.

Kurt Weill va dirigir un *ballet chanté* satíric titulat *Die sieben Todsünden* ('Els set pecats capitals'), amb text de Bertolt Brecht. Estrenada per primera vegada al Théâtre des Champs Élysées de París el 7 de juny de 1933, és una obra que combina músiques dels feliços anys vint per ironitzar sobre la doble moral burgesa i la voluntat d'una societat de sacrificar els seus valors en favor del guany econòmic. Una història que segueix sent roent per a les consciències d'avui dia. ¿Hi ha relació entre pecats i política?

En unes democràcies afeblides on el mercat porta la batuta de l'orquestra política, ¿quin paper juga la moral? Paraules com *ira*, *luxúria*, *gola*, ¿encara ens interpel·len? Això és el que la sèrie «Pecats capitals» pretén posar a prova: descobrir els fils i els lligams que hi ha entre els nostres referents i la nostra quotidianitat.

Per Weill, cada pecat té un *tempo* propi que el defineix. Així, la mandra és *allegro vivace*; l'enveja, *allegro ma non troppo*; l'avarícia, *allegro giusto*; la gola, *largo*; la luxúria, *moderato*; la supèrbia, *allegretto*, i la ira, *molto agitato*. Si els ajuntem tots, tenim un guirigall de músiques que es combinen dinàmicament les unes amb les altres, en uns jocs de poder que van canviant el podi dels pecats. Pecats que, de vegades, s'alien per destronar-ne un altre, com la supèrbia i l'avarícia, que amb Tomàs d'Aquino van escalar per sobre de la luxúria i la ira. La història dels pecats no deixa de ser un reflex

dels valors socials, que s'inflen i s'empetiteixen a mesura que varia la quotidianitat. ¿I avui? Un garbuix d'idees i de reflexions del que ja no sabem si són pecats, virtuts, termes mitjans o brúixoles sense imantar; freds o calents, tots perdonats massivament en època de pandèmia.

Per orientar-nos, arriben aquests set breus assajos que ens remetent a la tradició, la recorren amb rigor i la fan parlar en boca dels nostres dies. Cada un d'ells ve marcat amb el caràcter propi del seu autor i traductor, tots menors de 45 anys, veus noves de l'assaig català. Aptes per als lectors de partitures, per als que toquen d'oïda i per als arrítmics.

La mandra ens acosta a la tradició humanista, però també a la *crisi dels 40*; mordaç i irònic, Quintana ens diu que «també el capitalisme acaba per integrar el mandrós, convertint-lo al final en un escriptor d'èxit». Porras opta per una aproximació més literà-

ria, des del jo; condemna *L'enveja* perquè, «segons els artistes, mereix una penitència gèlida, que vagi a to amb la seva naturalesa». Recuperant les veus antigues i medievals, però també pel·lícules com *El silenci dels anys*, Ponsatí-Murlà ens proposa una lectura erudita de *L'avarícia*, barreja de realitat i invenció: «la transmissió dels elements que constitueixen els nodes d'una cultura s'articula amb, com a mínim, la mateixa dosi de fantasia que de rigor». Al bell mig dels pecats arriba la prosa golafre i voluptuosa de Pujol Cruells (trad. cast. Martín Giráldez), amb una visió antropològica i un llenguatge humorístic: *La gola* «encapçala una tropa formada per l'alegria esbojarrada, les grolleries, la brutícia, la loquacitat, els gambals curts i la vulgaritat lasciva». Punsoda (trad. cast. Rebón) rescata *La luxúria* dels canons fetitxistes i ens n'entrega una visió desfermada i combativa: «defenso el luxe d'homes i dones de perdre's per l'entre-

LA HISTÒRIA DELS PECATS NO DEIXA DE SER UN REFLEX DELS VALORS SOCIALS, QUE S'INFLEN I S'EMPETITEIXEN A MESURA QUE VARIA LA QUOTIDIANITAT

cuix amb tanta dignitat com sigui possible», escriu, acostant-s'hi des de la literatura. S'han fet moltes bromes de la relació entre Graupera (trad. cast. Loscos) i *La supèrbia*; certes o no (això ho deixem segons l'opinió del lector), l'autor combina agradablement la seva experiència personal amb una reflexió sobre la cultura catalana i ens diu que «la combinació de la vanitat i l'orgull fan del superb un perill públic, perquè, per orgull, creu que sempre té una sortida i, per vanitat, que aquesta sortida

no és mai la rendició». *La ira* tanca la fila de pecats. Garrigassait (trad. cast. Martín Giráldez), amb el seu característic estil proporcionat i lúcid, fa un recorregut des de la *Iliada* fins a les danses urbanes contemporànies. Amb ell acabo aquest viatge: «plorar amb l'altre, posar de costat el dolor propi i el dolor de l'altre, atura la ira».

Llegiu, pequeu, amb un solo de piano o amb l'orquestra sencera. Jueguem i trobem les relacions entre els assajos, o quedeu-vos amb el que més us ompli l'ànim. El segle XXI ens regala aquests *desafiadors anys vint*, que s'estrenen amb un bon munt de dols, de pèrdua de moviments, d'espais compartits, de familiars i d'amics. Davant d'això, només ens resta crear noves melodies amb les mateixes set notes musicals; repensem la nostra realitat, recordem les mutacions que ha anat patint la moral, i descobrim amb quin nou *tempo* volem ballar els propers anys. —